

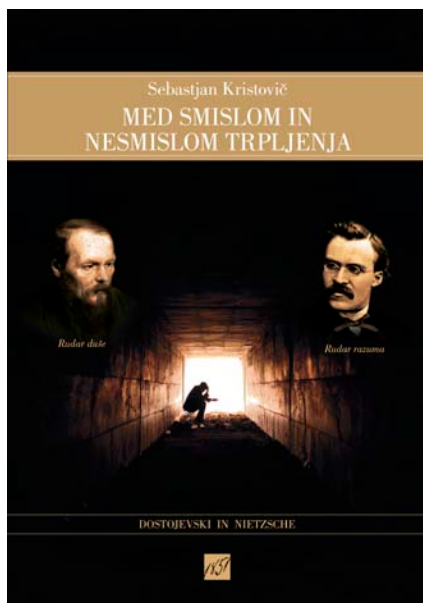

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

SEBASTJAN KRISTOVIČ, MED SMISLOM IN NESMISLOM TRPLJENJA: DOSTOJEVSKI IN NIETZSCHE

Podatki o knjigi

- Naslov: Med smislom in nesmisлом trpljenja
- Podnaslov: Dostojevski in Nietzsche
- Avtor: dr. Sebastjan Kristovič
- Recenzenta: dr. Urška Zabukovec, prof. dr. Tomo Virk
- Urednik: Jože Faganel
- Cena: 25,00 €
- Velikost: 165 mm x 235 mm
- Vezava: mehka z zavih
- Število strani: 140
- ISBN: 978-961-278-249-8
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Sozaložnik: Alma Mater Europaea – Evropski center Maribor
- Leto izdaje: 2016

Kontakt

Uredništvo

Telefon 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Trpljenje ni vedno v celoti nujno nekaj slabega, ampak ima lahko veliko, nezamenljivo vrednost

Knjiga logoterapevta dr. Kristoviča osvetljuje pomen in smisel trpljenja obeh »velikanov«, rudarja duše Dostojevskega in rudarja razuma Nietzscheja, ob tem pa seveda tudi človeško trpljenje na sploh. Ves čas pa imamo pred očmi, da je trpljenje skrivnost, ki se je ne da dokončno razumeti in razložiti. Pomembno pa je, na kaj je človek v trpljenju naravn.

Dostojevski in Nietzsche sta nedvomno iz »drugega« sveta – sveta, v katerem vladajo »drugačni« zakoni, zakoni trpljenja, temin, breztežnosti. Nietzsche verjetno nikoli ni prišel iz tega sveta, Dostojevski pa le v določenih trenutkih. Oba je globoko zaznamovalo trpljenje, tako na bivanjski, osebni ravni kot na ustvarjalni.

Osnovni namen dela je osvetliti te skrivnostne razsežnosti skozi prizmo obeh avtorjev. Trpljenje se pri obeh zrcali na različne načine, obenem pa so vidne tudi mnoge skupne stične točke ter medsebojno prepletanje in določene skupne posledice.

Velik vpliv, ki sta ga imela avtorja na področju filozofije, teologije, psihologije in literature, ter obdelovanje ene izmed temeljnih človekovih razsežnosti dajeta delu še večjo aktualnost. Kristovič pa jo nadgradi z logoterapevtskim pogledom Viktorja E. Frankla, da je trpljenje del življenja, tako kot usoda in smrt, in vsega tega »se ne da ločiti od življenja, ne da bi naravnost porušili njegov smisel.«

Naj spregovorita avtorja sama, bralec pa je povabljen, da zavzame držo odprtosti in se pusti nagovoriti resnici ter se ji upa tudi sam razkriti.

O avtorju

Dr. Sebastjan Kristovič, rojen na Ptujju, je na interdisciplinarnem študijskem programu doktoriral s področja logoterapije. Je dekan AMEU - Institutum Studiorum Humanitatis, Fakultete za podiplomski humanistični študij, in direktor Mednarodnega inštituta za psihoterapijo in uporabno psihologijo ter profesor na različnih študijskih programih.

Sedem mesecev je preživel v Italiji (Torino), kjer je prostovoljno delal na onkološkem oddelku z bolniki v zadnjem stadiju bolezni. Obštudijska strast in dejavnost dr. Kristoviča je bil šport, v katerem je bil tudi precej uspešen – kategoriziran je bil kot vrhunski športnik borilnih veščin (kickbox), bil je član slovenske reprezentance z dosežki na svetovni ravni.

Dr. Kristovič deluje v izobraževanju, kurativi in preventivi. Že več let po vsej Sloveniji predava različnim ciljnim skupinam s področja vzgoje – profesorjem, učiteljem, vzgojiteljem, staršem – ter vodi seminarje za različne delovne kolektive s področij duševnega zdravja, odnosov in transparentne komunikacije. Deluje tudi na področju psihosocialnega svetovanja posameznikom in družinam (duševne stiske, vzgojne težave in težave pri odraščanju, partnerskih odnosih, vedenjskih težavah, soočanju z izgubo, s krivdo ...). Pri Celjski Mohorjevi družbi je leta 2014 izšla tudi njegova knjiga *Reševanje krize smisla sodobnega človeka*.

Odlomki iz knjige

V pismu, ki ga je poslal svojemu bratu, /Dostojevski/ opiše dogajanje pred izvršitvijo smrtne obsodbe, ko ga je od smrti ločila manj kot minuta:

»Danes, 22. decembra, so nas vse odpeljali na Semjonovski trg. Tam so nam prebrali smrtno obsodbo, nam dali poljubiti križ, zlomili so nam sabljo nad glavami in nas oblekli za pokop (bele srajce). Potem so tri izmed nas postavili h kolom, kjer naj bi bila usmrtitev. Jaz sem bil šesti v vrsti, poimensko so nas klicali v skupinah po tri, in tako sem bil v drugi skupini in živeti mi je bilo manj kot eno minuto.«

Že se je zaslišal ukaz za streljanje, vendar so v zadnjem trenutku izvršitev preklicali in prebrali pomilostitev: »njegovo imperatorsko veličanstvo« podarja življenje. (Eden izmed obsojencev je v teh grozovitih trenutkih zblaznel in ostal blazen vse do smrti.) Čeprav so bili to strahotni trenutki, v katerih je Dostojevski izgubil upanje, že v istem pismu piše:

»Jaz se nisem niti razžalostil, niti duhovno padel. Življenje je povsod življenje, življenje je v nas samih, in ne zunaj nas. Okrog mene bodo ljudje in biti 'človek' med ljudmi in ostati to za vedno, karkoli te doleti, ne tožiti in ne kloniti – v tem je življenje, v tem je njegov cilj. Tega sem se zavedel. Ta ideja mi je prišla v kri in meso. Ja! Resnica je! Tista glava, ki je ustvarjala in živela vzvišeno življenje umetnosti, ki je spoznala najvišje potrebe duha in zaživela z njimi, ta glava je odsekana iz mojih ramen. /.../ Ampak v meni so ostali in srce, in meso, in kri, katera prav tako lahko ljubi, in da trpi, in da žaluje, in da si zapomni, to je vendar življenje. On voit le soleil /kljub temu sveti sonce/.«

Pri svojih osemindvajsetih letih je Dostojevski jasno ter globokoumno zapisal veličastne besede o smislu, življenju, trpljenju in ljubezni. »Nikoli do sedaj ni v meni kipelo tolikšno obilje zdravih rezerv duhovnega življenja. Če bo telo vzdržalo, ne vem. Nadaljujem z načetim zdravjem, imam skrofulozo. Ampak, kar je – tu je! Brat, jaz sem v svojem življenju že toliko izkusil, da me sedaj malokaj lahko prestraši. Naj bo, kar bo!« (Str. 18)